

Laten we samen wandelen in de hoop

Paus Franciscus

6 februari 2025

Beminde broeders en zusters:

Met het boetvaardige teken van de as op het hoofd beginnen we met de jaarlijkse bedevaart van heilige vastentijd, in geloof en hoop. De Kerk, moeder en lerares nodigt ons uit om ons hart voor te bereiden en onszelf open te stellen voor de genade van God om met grote vreugde de triomf van Pasen van Christus de Heer, over zonde en dood, te kunnen vieren, zoals de heilige Paulus uitriep: "De dood is verslagen. Waar is, o dood, uw overwinning? Waar is uw angel?" (1 Kor. 15, 54-55). Jezus Christus, gestorven en verrezen, is feitelijk het middelpunt van ons geloof en de borg van onze hoop op de grote belofte van de Vader: het eeuwig leven, dat reeds is in Hem, zijn geliefde zoon

In deze Vastentijd, verrijkt door de genade van het Jubileumjaar, wil ik enkele overwegingen bieden over wat het betekent om *gezamenlijk te wandelen in de hoop* en de roep tot bekering te ontdekken die Gods barmhartigheid richt tot ieder van ons, op persoonlijke en gemeenschappelijke wijze.

Allereerst, te gaan. Het motto van het Jubileum, "Pelgrims van hoop", roept de lange reis op van het volk van Israël naar het beloofde land, verhaald in het boek Exodus; het

moeizame pad van slavernij naar vrijheid, bemind en geleid door de Heer, die van zijn volk houdt en altijd trouw blijft. We kunnen de Bijbelse uittocht niet gedenken zonder te denken aan zoveel broeders en zusters die vandaag vluchten uit situaties van ellende en geweld, op zoek naar een beter leven voor hen en hun geliefden. Een eerste oproep tot bekering ontstaat hier, omdat we in dit leven allen pelgrims zijn. Iedereen kan zich afvragen: hoe laat ik me uitdagen over deze toestand? Ben ik werkelijk onderweg of een beetje verlamd, statisch, met angst en gebrek aan hoop; of tevreden in mijn comfortzone? Ben ik op zoek naar wegen van bevrijding uit zondige situaties en gebrek aan waardigheid? Het zou een goede Vasten-oefening zijn om zich te confronteren met de concrete realiteit van een immigrant of pelgrim, en ons uit te laten dagen, om te ontdekken wat God ons vraagt, om betere wandelaars naar het huis van de Vader te zijn. Dit is een goed "onderzoek" voor de wandelaar.

Ten tweede, laten we deze *weg* gezamenlijk afleggen. De roeping van de Kerk is gezamenlijk te gaan, ze is synodaal.

Christenen zijn geroepen om tezamen hun weg te vinden, nooit als solitaire reizigers. De heilige Geest drijft ons om uit onszelf te treden om naar God en de broeders te gaan, en om ons nooit in onszelf op te sluiten. Samen gaan betekent ambachtslieden van eenheid zijn, beginnend bij de gemeenschappelijke waardigheid van kinderen Gods ; het betekent naast elkaar lopen, zonder de ander te vertrappen

of te overheersen, zonder afgunst of hypocrisie te koesteren, zonder iemand te verlaten of buitengesloten te laten voelen. We gaan in dezelfde richting, naar hetzelfde doel, luisteren naar elkaar met liefde en geduld.

In deze Vastentijd vraagt God ons om na te gaan of in ons leven, in onze gezinnen, op de plaatsen waar we werken, in de parochies of religieuze gemeenschappen, we in staat zijn om met anderen te gaan, te luisteren, om de verleiding te overwinnen om onszelf op te sluiten in ons egocentrisme, alleen bezig met onze behoeften. Laten we ons voor de Heer afvragen of we in staat zijn om samen te werken als bisschoppen, priesters, godgewijden en leken, ten dienste van het koninkrijk van God; of we een open houding hebben, met concrete gebaren ten opzichte van de mensen die ons benaderen en jegens degenen die ver weg zijn; of we mensen laten ervaren een deel van de gemeenschap te zijn of we ze marginaliseren.

Dit is een tweede oproep: de bekering tot synodaliteit.

Ten derde leggen we dit pad samen af *in de hoop* op een belofte. De *hoop die niet teleurstelt*, de centrale boodschap van het Jubileum, moge voor ons de horizon van de weg van Vasten naar de overwinning van Pasen zijn. Zoals paus Benedictus XVI ons leerde in de encycliek *Spe Salvi*, "(De mens) heeft de onvoorwaardelijke liefde nodig. Hij heeft die zekerheid nodig die hem doet zeggen dat 'noch de dood noch het leven, noch engelen noch boze geesten, noch wat is

noch wat zijn zal, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer' (Rom. 8, 38-39)". . Jezus, onze liefde en onze hoop, is verrezen en Hij leeft en heerst in heerlijkheid. De dood is omgevormd in de overwinning en hierin ligt het geloof en de hoop van de Christenen, in de verrijzenis van Christus!

Dit is daarom de derde oproep tot bekering: die van de hoop, die van vertrouwen in God en in zijn grote belofte, het eeuwig leven. We moeten onszelf afvragen: heb ik de overtuiging dat God mijn zonden vergeeft, of gedraag ik me alsof ik me alleen zou kunnen redden? Verlang ik naar redding en roep ik om Gods hulp om ze te ontvangen? Beleef ik specifiek de hoop die me helpt de gebeurtenissen in de geschiedenis te lezen en zet ze me aan tot toelg op gerechtigheid, broederlijkheid en de zorg voor ons gemeenschappelijk huis, zodat niemand achterblijft?

Zusters en broeders, dankzij de liefde van God in Jezus Christus, worden we beschermd door de hoop die niet teleurstelt.

De hoop is het "anker van de ziel", veilig en stevig. Daarin smeekt de Kerk opdat "allen gered worden" (1 Tim. 2, 4) en hoopt op een dag in de heerlijkheid van de hemel verenigd te zijn met Christus, haar bruidegom. Dit is hoe heilige Theresa van Jezus het uitdrukte: "Hoop mijn ziel, hoop. Ge kent de dag en het uur niet, Waak zorgvuldig, alles gaat snel

voorbij, hoewel uw ongeduld twijfelachtig maakt wat zeker is, en lang maakt een zeer korte tijd."

Moge de Maagd Maria, Moeder van Hoop, voor ons bemiddelen en ons vergezellen op onze vastenreis.

*Rome, heilige Johannes Lateranen,
6 februari 2025, gedachtenis van de heiligen Paul Miki en
gezellen, martelaren.*

Franciscus